

[Lykketoff]

bliver afhængige af offentlige ydelser i disse år? Skal man smide nogle bestemte ud, der ikke skulle have haft offentlige ydelser, selv om vi, da vi sidste gang tænkte os om og lovgav, definerede dem som nogle, der skulle have dem? Altså: Skal man så at sige sparke til nogle små og i forvejen udsatte grupper ved at hive dem ud af de offentlige ydelser, de i dag har adgang til, eller skal man generelt barbære pensionister, dagpengemodtagere og bistandsklienter ved at tage en lille luns af deres indkomst eller af den regulering, som vi så sent som for halvandet år siden var enige om at der skulle fastlægges en reguleringsmekanisme for over en længere årrække og med et meget bredt politisk flertal bag?

Jeg tror ikke, at nogen af de to metoder er rimelig. Man kan selvfølgelig altid foretage løbende eftersyn og finde urimeligheder, også i disse overførselssystemer, men det er ikke det, der er udgangspunktet for regeringen. Regeringens udgangspunkt er, at de offentlige overførsler er en gøgeunge, og at vi må gøre noget for at bringe dem ned. Man starter med det beløb, man vil fjerne, og så prøver man, hvor Folketingets flertal gør mindst modstand.

Jeg synes, det er værd at hæfte sig lidt ved, at ud over at den største og helt dominerende enkeltårsag til stigende overførsler som nævnt og erkendt af alle er stigende arbejdsløshed, er der også nogle andre grunde, som har noget med befolkningens sammensætning at gøre. Der bliver flere pensionister, desværre ikke mindst flere førtidspensionister, og når man prøver at korrigerer for det, man kalder konjunkturvirkninger, er det kun dagpengekontoen, man ser på; man ser ikke på, at der meget vel i opdriften i antallet af førtidspensionister kan ligge en afledet virkning af den ringe beskæftigelsessituation. Man tager heller ikke hensyn til, at det selvfølgelig er konjunkturbestemt, at der er flere, der skal have arbejdstilbud, simpelt hen fordi der bliver flere langtidsledige. Heller ikke det korrigerer man for, tværtimod; når konjunkturerne fører til, at flere tvinges ud i førtidspension, og at flere skal have arbejdstilbud, siger man blot, at man må gøre et eller andet for at hive nogle andre ud af overførselssystemet, når overførslerne nu stiger.

Der er folk i denne sal, som i denne type diskussion spørger, hvor ansvarligheden er

høst hos Socialdemokratiet, hvis Socialdemokratiet ikke vil være med til at spare, når overførselsudgifterne stiger. Den form for ansvarlighed kan jeg ikke rigtig forstå. Hvis vi mener, at udgifterne er ude af kontrol, at der er et hul, vi skal have dækket, er Socialdemokratiet meget ansvarligt og villigt til at fremsætte de forslag, der er nødvendige for, at hullet bliver dækket. Vi kan komme med mange forslag, både til noget, regeringen ville kalde forøgelse af indtægterne, og til noget, regeringen ville kalde reduktion af udgifterne, men det afgørende er, at vores synspunkt på ansvarlighed er skruet sådan sammen, at vi mener, det kan være meget mere ansvarligt, at vi alle sammen med udsigt til en privatforbrugsstigning på mellem 2,5 og 3 pct. er med til at lukke hullet, end at vi peger nogle få tusinde mennesker ud og siger, at de ikke skal have de rigelige offentlige ydelser, de har i dag. Hvorfor er det i grunden efter nogles mening udtryk for mindre ansvarlighed at mene, at et hul skulle lukkes ved bidrag fra os alle sammen, frem for at nogle få i forvejen udsatte skal betale?

Der er også et andet område, som jeg godt vil pege på vil kræve, at vi alle sammen yder en skærv, nemlig Østhjælpen. Vi ved, at den sociale stabilitet i vores samfund her i Vesteuropa, udsigten til, at vi kan få gang i en ny vækstproces i et samspil mellem et Østeuropa, som det lykkes for, og et Vesteuropa, som kan benytte et øget økonomisk samkvem med et Østeuropa i vækst til også at få gang i sin vækst, kræver, at vi satser lige så målbevidst og langsigtet, som amerikanerne gjorde efter anden verdenskrig, og det synes jeg også der er lagt op til fra regeringens side. De rammer, regeringen efter finanslovforslaget har lagt frem for en Østindsats, har vi sådan set ikke nogen bemærkninger til i første omgang; det er klart, at det er svært at vurdere, hvordan behovene vil udvikle sig, og vi kan diskutere indsatsens sammensætning, men det kommer vi til i anden forbindelse.

Men den principielle bemærkning, jeg gerne ville gøre her i forbindelse med finansloven, er, at vi mener, at man hverken kan finansiere en indsats for Østeuropa, som er i vores egen langsigtede interesse, ved at skære i bistanden til den tredje verden – den tredje verden er ikke blevet rigere, fordi Østeuropas økonomiske system er kollapsede – eller ved at opfinde nye